

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

674

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa Irena Brezovečki dip. iur. po generalnoj punomoći broj: Su-511/2013, protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344/03-16-11/252, urbroj: 376-10/ZO-16-9(HP) od 12. kolovoza 2016., radi prisilnog izvršenja rješenja, na sjednici vijeća održanoj 2. ožujka 2017.

presudio je

I. Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje o prisilnom izvršenju Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344/03-16-11/252, urbroj: 376-10/ZO-16-9(HP) od 12. kolovoza 2016.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem o prisilnom izvršenju utvrđuje se da tužitelj nije postupio sukladno članku 28. stavku 4., članku 29. stavku 1. i 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članku 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (točka 1.). Točkom 2. izreke osporenog rješenja utvrđuje se da tužitelj nije postupio po točkama 2. i 3. izvršnog rješenja inspektora elektroničkih komunikacija od 2. kolovoza 2016., klasa: UP/I-344-03/16-11/252, urbroj: 376-10/ZO-16-7(HP). Točkom 3. izreke naprijed navedenog rješenja odgovornoj osobi izvršenika Dijani (Nijaz) Soldo izriče se novčana kazna u iznosu od 50.000,00 kn, te se nadalje nalaže tužitelju da u roku od pet dana od dana primitka tog rješenja postupi sukladno odredbi članka 28. stavka 4. i članku 29. stavku 1. i 2. ZEK-a te članku 4. Pravilnika o potvrdi i nadnadi za pravo puta na način da plati naknadu za pravo puta Općini Privlaka (točka 4.). Točkom 5. ponovno se nalaže tužitelju da dostavi tuženiku dokaze o ispunjenju svojih obveza pod prijetnjom izricanja odgovornoj osobi izvršenika novčane kazne u iznosu od 100.000,00 kn.

Tužitelj u tužbi navodi da je 17. veljače 2016. tuženik izdao potvrdu o pravu puta za cijelo administrativno područje Općine Privlaka. Sukladno toj potvrdi tužitelj je izvršio plaćanje za pravo puta za 2016. godinu. Dana 1. srpnja 2016. tuženik je otvorio postupak inspeksijskog nadzora radi provjere poštivanja odredbi članka 28. stavka 4. i članka 29. ZEK-a. Tuženik se očitovao tužitelju nakon čega je tužitelj pozivom na odredbu članka 139. Zakona o općem upravnom postupku donio 2. kolovoza 2016. rješenje o izvršenju, a nakon toga rješenje o prisilnom izvršenju odnosno osporeno rješenje. Smatra da tuženik nije imao zakonsku osnovu za donošenje rješenja o prisilnom izvršenju zbog nepostupanja po točki 2. i 3. izreke rješenja od 2. kolovoza 2016., jer potvrda o pravu puta nije upravni akt već je riječ o izdavanju uvjerenja iz odredbe članka 172. stavka 2. ZUP-a (»Narodne novine«, broj 53/91.), odnosno članka 160. stavka 1. danas važećeg ZUP-a. Smatra da je pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje jer je platio naknadu za pravo puta za sve čestice za koje je izdana potvrda o pravu puta, a koje se nalaze u vlasništvu ili pod upravom Općine Privlaka. Postupio je u cijelost u skladu s odredbom članka 28. stavka 4. ZEK-a te predlaže da se osporeno rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da pravilno tužitelj ističe da potvrda o pravu puta nije upravni akt kojim bi se u upravnom postupku odlučivalo o kakvom pravu, obvezi ili pravnom interesu stranaka u postupku. Međutim, sukladno odredbi članka 28. stavka 4. ZEK-a tužitelj je obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta. Stoga je inspektor sukladno odredbi članka 112. stavka 1. točke 8. ZEK-a imao ovlaštenje narediti usklađivanje obavljene djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga s odredbama ZEK-a. Kako je tužitelj ne plaćanjem